

AGATHA CHRISTIE

Ξενοδοχείο Μπέρτραμ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ξενοδοχείο Μπέρτραμ**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: At Bertram's Hotel
Από τις Εκδόσεις HarperCollins *Publishers*, Λονδίνο 2016
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρύσα Θ. Μπανιά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουριίδα
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Γιώτα Κοκκόση
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Agatha Christie Limited, 1965. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, MARPLE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.
© Εξωφύλλου: HarperCollins *Publishers* Ltd.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον ίδιο τίτλο
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούνιος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3974-7
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3975-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 * fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 * fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr * **<http://blog.psychogios.gr>**

© Agatha Christie Limited, 1965. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, MARPLE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved. / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

AGATHA CHRISTIE

Ξενοδοχείο Μπέρτραμ

Μετάφραση: Χρύσα Θ. Μπανιά

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαβητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξηρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτέριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Έγκλημα στο γκολφ

Η δολοφονία του Ρότζερ Ακροϊντ

Οι Μεγάλοι Τέσσερις

Θανάσιμος κίνδυνος

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό

Η φαρμακερή πένα

Πρόσκληση σε φόνο

Ο μουσικός αντίπαλος

Η δοκιμασία της αθωότητας

Το μυστικό του Τσίμνεις

Φόνος στη Μεσοποταμία

Το μυστήριο του Μπλε Τρένου

Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή

Πουαρό

Τραγωδία σε τρεις πράξεις

Οι άθλοι του Ηρακλή

Σίκαλη στην τσέπη

Ο καθρέφτης ράγισε

N ή M;

Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;

Το μυστήριο των εφτά ρολογιών

Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ

Σιωπηλός μάρτυρας

Έγκλημα στον Νείλο

Έγκλημα κάτω από τον ήλιο

Μυστήριο στην Καραϊβική

Η ξεχασμένη δολοφονία

Ο φόνος είναι εύκολος

Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας

Ο Ωχρός Ίππος

Το μυστήριο του Σίταφορντ

Ο θάνατος του λόρδου Έτζουερ

Με ανοιχτά χαρτιά

Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης

πουτίγκας

Το τρένο των 16:50

Τα δεκατρία προβλήματα

Συνέταιροι στο έγκλημα

Ατέλειωτη νύχτα

Επιβάτης για Φρανκφούρτη

Ο άντρας με το καφέ κοστούμι

Προς το μηδέν

Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια

Ο γρίφος του παπουτσιού

με την αγκράφα

Στην πλημμυρίδα της ζωής

Τα ρολόγια

Ξενοδοχείο Μπέρτραμ

Το τέχνασμα με τον καθρέφτη

Η Πύλη του Πεπρωμένου

Ο θάνατος έβαλε τελεία

Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν

Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το *Ξενοδοχείο Μπέρτραμ* δημοσιεύτηκε στις 15 Νοεμβρίου 1965 στη Μεγάλη Βρετανία και την επόμενη χρονιά στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Οι κριτικές που κυκλοφόρησαν έναν μήνα περίπου μετά τη δημοσίευση του βιβλίου θεώρησαν τη λύση του μυστηρίου *κάπως εξεζητημένη*, ή διαμαρτύρονταν για τη μικρή συμμετοχή της μισ Μαρπλ σε αυτήν, αλλά όλες συμφωνούσαν πως, όπως τα περισσότερα βιβλία της Κρίστι, δεν μπορούσες να το αφήσεις από τα χέρια σου πριν το τελειώσεις, ενώ διέκριναν εξαιρετική μαεστρία στην περιγραφή των ηλικιωμένων ηρώων.

Το Ξενοδοχείο Μπέρτραμ φυσικά δεν υπάρχει, αλλά δύο ξενοδοχεία πιθανολογείται ότι λειτούργησαν ως μοντέλα: Το Brown's Hotel, ένα ξενοδοχείο στο οποίο η Άγκαθα Κρίστι διέμενε συχνά όταν πήγαινε στο Λονδίνο, και, σύμφωνα με το Oxford Dictionary of National Biography, το Flemings Mayfair, που βρίσκεται στην ίδια περιοχή που τοποθετεί η Κρίστι το Μπέρτραμ.

Το 1987 το BBC το περιέλαβε στη σειρά Miss Marple με την Τζόαν Χίκσον στον ομώνυμο ρόλο. Αυτή η πρώτη μεταφορά στη μικρή οθόνη ήταν αρκετά πιστή στο κείμενο, σε αντίθεση με τη δεύτερη, το 2007, για το ITV, με πρωταγωνίστρια την Τζεραλτίν Μακγιούαν, όπου υπήρχαν πολλές αλλαγές τόσο στην πλοκή όσο και στους χαρακτήρες και στην ατμόσφαιρα του βιβλίου.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Μις Μαρπλ

Ηλικιωμένη κάτοικος του Σεντ Μέρι Μιντ που δεν παντρεύτηκε ποτέ. Ιδιαίτερα οξυδερκής και με ισχυρή συνδυαστική ικανότητα, γνωρίζει σε βάθος την ανθρώπινη φύση και φημίζεται για τους παραλληλισμούς που κάνει μεταξύ των γεγονότων των εγκληματικών υποθέσεων και των συμβάντων του χωριού.

Μπες Σέτζγουικ

Δυναμική και αδάμαστη γυναίκα, με συμπεριφορά πρωτοποριακή και αμφιλεγόμενη για την εποχή της. Έχει επιλέξει να μην έχει επαφές με την κόρη της Ελβίρα, ώστε να προστατεύσει τη νεαρή από την επικίνδυνη ζωή που κάνει. Όταν δοκιμάζει την τύχη της σε μια νέα εμπειρία, όμως, η κόρη της θα βρεθεί μπροστά της με τον πλέον αναπάντεχο τρόπο.

Ελβίρα Μπλέικ

Νεαρή που έχει μεγαλώσει χωρίς γονείς, σε σπίτια συγγενών και κηδεμόνων, λαχταρά να ζήσει τη ζωή και τον έρωτα και να απολαύσει την περιουσία που θα γίνει δική της όταν ενηλικιωθεί. Μια απρόσμενη αποκάλυψη για το παρελθόν και ο έρωτάς της για έναν ιδιαίτερα ανεπιθύμητο νεαρό, ωστόσο, θα τη στρέψουν προς έναν πολύ λανθασμένο δρόμο.

Λαντισλάους Μαλινόφσκι

Νεός, ωραίος και παράτολμος οδηγός αγωνιστικών αυτοκινήτων, διαβόητος με το ωραίο φύλο και μπλεγμένος σε αμφίβολες δραστηριότητες. Το διπλό παιχνίδι που θα παίξει απέναντι στον νόμο και τις γυναίκες τού επιφυλάσσει πολλές εκπλήξεις.

Συνταγματάρχης Λάσκομπ

Γηραιός κηδεμόνας της Ελβίρας, μεριμνά για την ανατροφή και τη σωστή εκπαίδευσή της και φροντίζει να αποκρύπτει πολλές απαραίτητες πληροφορίες για την οικονομική της κατάσταση. Σύντομα θα αποδειχτεί ότι δεν έχει ιδέα για τον ψυχισμό, αλλά και για τις δραστηριότητες της κηδεμονευόμενής του.

Κύριος Χάμφρις και δεσποινίς Γκόρνιτζ

Ο διευθύνων και η ρεσεψιονίστ του Ξενοδοχείου Μπέρτραμ, αντίστοιχα. Κρατούν αριστοτεχνικά το γραφικό, καθωσπρέπει ξενοδοχείο, αλλά και τις δραστηριότητες που εκτυλίσσονται μέσα και γύρω από αυτό. Θα χρειαστούν δραματικά γεγονότα για να αποκαλυφθεί η πραγματική φύση της δουλειάς τους.

Εφημέριος Πένιφαδερ

Ηλικιωμένος κληρικός, διάσημος για την αφηρημάδα του, ο οποίος έρχεται να μείνει στο Μπέρτραμ για λίγες μέρες. Ένα δικό του χονδροειδές λάθος, προϊόν της ασαφούς σχέσης του με την έννοια του χρόνου, θα πυροδοτήσει μια ανεπιθύμητη κατάσταση που θα οδηγήσει σε αποκαλύψεις γύρω από το Ξενοδοχείο Μπέρτραμ.

Γενικός επιθεωρητής Ντέιβι

Μεγαλόσωμος και φαινομενικά αφελής αστυνομικός που αναλαμβάνει να ξεσκεπάσει τα γεγονότα πίσω από το συμβάν με τον εφημέριο Πένιφαδερ, μιας και το ένστικτό του λέει –ορθότατα– πως τέτοια μικροπράγματα ενδέχεται να αποτελούν ίχνη μεγαλύτερων δράσεων στο περιθώριο του νόμου.

*Στον Χάρι Σμιθ,
επειδή εκτιμώ τον επιστημονικό τρόπο
με τον οποίο διαβάζει τα βιβλία μου*

Στην καρδιά του Γουέστ Εντ υπάρχουν πολλές ήσυχες γωνιές, άγνωστες σχεδόν σε όλους εκτός από τους οδηγούς ταξί που τις διασχίζουν με τη γνώση του ειδήμονα και φτάνουν θριαμβευτικά στην Παρκ Λέιν, την Μπέρκλεϊ Σκουέρ ή τη Σάουθ Όντλεϊ Στριτ.

Αν πάρει κανείς έναν ταπεινό δρόμο από το πάρκο και στρίψει δεξιά κι αριστερά μια-δυο φορές, θα βρεθεί σε ένα ήσυχο δρομάκι με το Ξενοδοχείο Μπέρτραμ στο δεξί χέρι. Το Ξενοδοχείο Μπέρτραμ υπάρχει εδώ και πολύ καιρό. Στη διάρκεια του πολέμου καταδαφίστηκαν τα σπίτια στα δεξιά του και λίγο πιο κάτω στα αριστερά, όμως το ίδιο το Μπέρτραμ έμεινε άθικτο. Βέβαια, δεν κατάφερε να γλιτώσει από λίγες γραντζουνιές, μελανιές και σημάδια, όπως θα έλεγαν οι μεσίτες, αλλά με ένα λογικό χρηματικό έξοδο αποκαταστάθηκε στην αρχική του κατάσταση. Το 1955 είχε πάρει πια ξανά την όψη που είχε το 1939 – αξιοπρεπές, διόλου επιδεικτικό και ανύποπτα ακριβό.

Έτσι ήταν το Μπέρτραμ, στο οποίο σύχναζαν επί μακρά σειρά ετών ανώτατα στρώματα του κλήρου, αρχόντισσες της αριστοκρατίας της επαρχίας και νεαρές που γύριζαν στο σπίτι για διακοπές από ακριβές σχολές καλών τρόπων. [«Το Λονδίνο έχει τόσο λίγα μέρη στα οποία μπορεί να μείνει μόνο ένα κορίτσι, μα φυσικά το Μπέρτραμ είναι *ό,τι πρέπει*. Εμείς έχουμε *χρόνια* που μένουμε εκεί».]

Είχαν υπάρξει, φυσικά, πολλά ακόμα ξενοδοχεία κατά το πρότυπο του Μπέρτραμ. Κάποια υπήρχαν ακόμα, μα σχεδόν όλα τα

είχε αγγίξει ο άνεμος της αλλαγής. Είχαν αναγκαστεί να εκουγχρονιστούν, να εξυπηρετήσουν διαφορετική πελατεία. Και το Μπέρτραμ είχε αναγκαστεί να αλλάξει, μα αυτό είχε γίνει τόσο έξυπνα ώστε δε φαινόταν καθόλου με την πρώτη, τυχαία ματιά.

Μπροστά από τα σκαλιά που οδηγούσαν στη μεγάλη δίφυλλη πόρτα έστεκε ένας άνδρας που με μια επιπόλαιη ματιά έμοιαζε, ούτε λίγο ούτε πολύ, με στρατάρχη. Χρυσά σιρίτια και κορδέλες με μετάλλια κοσμούσαν ένα φαρδύ, ανδρικό στέρνο. Η συμπεριφορά του ήταν άψογη. Σε υποδεχόταν με ειλικρινές ενδιαφέρον καθώς εμφανιζόσουν δυσκίνητος από τα ρευματικά μέσα από ένα ταξί ή ένα αυτοκίνητο και σε βοηθούσε να ανέβεις τα σκαλιά και σε κατεύθυνε προς τη διπλή πόρτα που ανοιγόκλεινε σιωπηλά.

Μέσα, αν ήταν η πρώτη φορά που επισκεπτόσουν το Μπέρτραμ, ένιωθες με ταραχή σχεδόν ότι εισερχόσουν σε έναν εξαφανισμένο κόσμο. Ο χρόνος είχε γυρίσει πίσω και βρισκόσουν ξανά στην εδουαρδιανή Αγγλία*.

Υπήρχε, φυσικά, κεντρική θέρμανση, μα δε φαινόταν. Στο μεγάλο κεντρικό σαλόνι έκαιγαν όπως πάντα δύο εξαίσια τζάκια με κάρβουνο· πλάι τους μεγάλοι μπρούντζινοι κουβάδες για κάρβουνα άστραφταν όπως παλιά, τότε που τους γυάλιζαν εδουαρδιανές υπηρέτριες, γεμάτοι κομμάτια κάρβουνο σε σωστό μέγεθος. Υπήρχε η γενική αίσθηση του πλούσιου, κόκκινου βελούδου και της πολυτελούς άνεσης. Οι πολυθρόνες δεν ήταν από αυτή την εποχή. Ήταν πολύ ψηλές, κι έτσι οι ηλικιωμένες με τους ρευματισμούς δε χρειαζόταν να πασχίζουν αναξιοπρεπώς για να σηκωθούν. Το κάθισμα δεν έφτανε ανάμεσα στον μπρό και το γόνατο, όπως σε τόσες μοντέρνες, πανάκριβες πολυθρόνες, προκαλώντας μεγάλο πόνο σ' εκείνους που υποφέρουν από αρθρίτιδα και ισχιαλγία. Και δεν είχαν όλες το ίδιο σχέδιο: υπήρχαν πολυθρόνες με ίσια ή επικλινή ράχη, και με διαφορετικό πλάτος, ώστε να βολεύουν λυγερούς και παχύσαρκους. Στο

* Κατά τη βασιλεία του Εδουάρδου Ζ', 1901-1910. [Σ.τ.Μ.]

Μπέρτραμ μπορούσαν να βρουν μια άνετη πολυθρόνα άνθρωποι όλων των διαστάσεων.

Μιας και ήταν η ώρα του τσαγιού, το σαλόνι στον χώρο υποδοχής ήταν γεμάτο. Αυτό δε σημαίνει ότι οι πελάτες μπορούσαν να πάρουν το τσάι τους μόνο εκεί. Υπήρχε ένα επίσημο σαλόνι (εμπριμέ), ένα καπνιστήριο (από κάποια υποβόσκουσα προκατάληψη προοριζόταν μόνο για τους κυρίους) με πελώριες πολυθρόνες από καλό δέρμα, δύο γραφεία στα οποία μπορούσε να φέρει κανείς έναν στενό φίλο για να κουτσομπολέψουν άνετα σε μια ήσυχη γωνιά, ακόμα και να γράψει ένα γράμμα αν ήθελε. Εκτός από τις ανέσεις της εδουαρδιανής εποχής υπήρχαν κι άλλα καταφύγια, που δε διαφημιζόταν ποτέ, μα ήταν γνωστά σε όσους τα ήθελαν. Υπήρχε ένα διπλό μπαρ με δύο μπάρμαν, έναν Αμερικανό για να βιώθουν οι Αμερικανοί σαν στο σπίτι τους και να τους σερβίρει μπέρμπον, ουίσκι σίκαλης και κάθε είδους κοκτέιλ, αλλά κι έναν Εγγλέζο μπάρμαν που χειριζόταν τα σέρι και το Πιμς, και μιλούσε εμπειριστατωμένα για τους τζόκεϊ στο Άσκοτ και το Νιούμπερι με τους μεσήλικες που διέμεναν στο Μπέρτραμ για να παρακολουθήσουν τους σοβαρούς αγώνες. Υπήρχε, επίσης, χωμένο σε έναν διάδρομο με κάποια μυστικοπάθεια, κι ένα δωμάτιο με τηλεόραση για όσους την επιθυμούσαν.

Όμως το μεγάλο σαλόνι στον χώρο υποδοχής ήταν το αγαπημένο σημείο για το απογευματινό τσάι. Οι ηλικιωμένες κυρίες χάρονταν να βλέπουν ποιος μπαίνει και ποιος βγαίνει, να αναγνωρίζουν παλιούς φίλους και να σχολιάζουν με σκληρότητα πόσο είχαν γεράσει. Υπήρχαν κι επισκέπτες από την Αμερική που έβρισκαν συναρπαστικό το θέαμα των Άγγλων αριστοκρατών να καταπιάνονται με το παραδοσιακό απογευματινό τους τσάι. Γιατί το απογευματινό τσάι ήταν πολύ χαρακτηριστικό στο Μπέρτραμ.

Ήταν απλά έξοχο. Στην ιεροτελεστία προέδρευε ο Χένρι, μεγαλόσωμος κι επιβλητικός, λίγο πριν από τα εξήντα, μια μορφή πατρική και συμπαθής με τους αβρούς τρόπους ενός είδους εξαφανισμένου από καιρό: του τέλειου μπάτλερ. Σβέλτοι νεαροί έκαναν

την πραγματική δουλειά υπό τις αυστηρές οδηγίες του Χένρι. Κυκλοφορούσαν μεγάλοι ασημένιοι δίσκοι με οικόσημο και γεωργιανές ασημένιες τσαγιέρες. Μπορεί η πορσελάνη να μην ήταν Ρόκινχαμ και Ντέιβενπορτ, μα τουλάχιστον έμοιαζε. Τα σερβίτσια Μπλάιντ Ερλ ήταν ιδιαίτερα αγαπημένα και το τσάι ήταν το καλύτερο: ινδικό, Κεϋλάνης, νταρτζιλινγκ, λαψάγγκ και τα λοιπά. Όσο για τα συνοδευτικά του, μπορούσε να ζητήσει κανείς ό,τι ήθελε – και του το έφερναν!

Εκείνη τη συγκεκριμένη μέρα, στις 17 Νοεμβρίου, η εξηνταπεντάχρονη λαίδη Σελίνα Χέιζι από το Λέστερ έτρωγε πεντανόστιμα, καλοβουτυρωμένα μάφιν με όλη την απόλαυση που μπορεί να επιδείξει μια ηλικιωμένη.

Τα μάφιν, βέβαια, δεν την είχαν απορροφήσει τόσο, ώστε να μη σηκώνει ζωηρά το βλέμμα όποτε άνοιγε η εσωτερική διπλή πόρτα για να υποδεχτεί μια νέα άφιξη.

Έτσι χαμογέλασε κι ένευσε για να υποδεχτεί τον συνταγματάρχη Λάσκομπ, σιπτό σαν στρατιώτη, με ένα μικρό ζευγάρι κυάλια στον λαιμό. Σαν παλιά αρχόντισσα που ήταν, ένευσε αυτοκρατορικά και σε ένα-δυο λεπτά ο Λάσκομπ την πλησίασε.

«Γεια σου, Σελίνα! Τι σε φέρνει στο Λονδίνο;»

«Ο οδοντίατρος», είπε η λαίδη Σελίνα, με κάποια παράσιτα εξαιτίας του μάφιν. «Και σκέφτηκα ότι, μιας και ανέβαινα, μπορούσα κάλλιστα να πάω να δω τον άνθρωπο στη Χάρλεϊ Στριτ για τα αρθρικά μου. Ξέρεις ποιον εννοώ».

Παρόλο που η Χάρλεϊ Στριτ στέγαζε αρκετές εκατοντάδες σύγχρονα ιατρεία για όποιο πρόβλημα μπορούσε να φανταστεί κανείς, ο Λάσκομπ ήξερε όντως ποιον εννοούσε.

«Έκανε τίποτα;» ρώτησε.

«Μου φαίνεται ότι έκανε», είπε απρόθυμα η λαίδη Σελίνα. «Ασυνήθιστος άνθρωπος. Με έπιασε από τον αυχένα εκεί όπου δεν το περίμενα, και τον έστριψε σαν να ήμουν κανένα κοτόπουλο». Κούνησε τον αυχένα της διστακτικά.

«Σε πόνεσε;»

«Μάλλον, έτσι όπως τον έστριψε, αλλά πραγματικά δεν πρόλαβα να το καταλάβω». Συνέχισε να κουνά τον αυχένα διστακτικά. «Νιώθω μια χαρά. Για πρώτη φορά εδώ και χρόνια μπορώ να γυρίσω το κεφάλι πάνω από τον δεξιό μου ώμο». Έκανε τα λόγια της πράξη και αναφώνησε: «Μη μου πεις! Αυτή είναι η Τζέιν Μαρπλ! Νόμιζα ότι είχε πεθάνει εδώ και χρόνια. Φαίνεται τουλάχιστον εκατό χρόνων».

Ο συνταγματάρχης Λάσκομπ έριξε μια ματιά προς την κατεύθυνση της αναστημένης, συνεπώς, μισ Μαρπλ, αλλά χωρίς μεγάλο ενδιαφέρον: στο Μπέρτραμ κυκλοφορούσαν πάντα κάμποσες γριές γάτες, όπως τις έλεγε ο ίδιος.

Η λαίδη Σελίνα συνέχιζε.

«Σε όλο το Λονδίνο, μόνο εδώ βρίσκεις πραγματικά μάφιν. Ξέρεις, πέρυσι πήγα στην Αμερική και είχαν στο μενού του πρωινού κάτι που λεγόταν μάφιν. Καμία σχέση, όμως. Έμοιαζαν με κέικ με σταφίδα. Θέλω να πω, γιατί τα λένε μάφιν;»

Κατέβασε το τελευταίο βουτυρωμένο ψικουλάκι και κοίταξε τριγύρω αόριστα. Αμέσως πήρε σάρκα και οστά ο Χένρι. Όχι γρήγορα, ούτε βιαστικά. Ήταν λες και ξαφνικά απλώς εμφανίστηκε.

«Μπορώ να σας φέρω κάτι άλλο, κυρία μου; Κάποιο κέικ;»

«Κέικ, είπατε;» Η λαίδη Σελίνα το σκέφτηκε, μα δίστασε.

«Έχουμε ένα ωραιότατο κέικ με κύμινο, κυρία μου. Σας το συστήνω».

«Με κύμινο; Έχω χρόνια να φάω κέικ με κύμινο. Είναι το αυθεντικό;»

«Φυσικά, κυρία μου. Ο μάγειρας έχει τη συνταγή εδώ και χρόνια. Είμαι βέβαιος ότι θα σας αρέσει».

Ο Χένρι έριξε μια ματιά σε ένα μέλος της ακολουθίας του και το παλικάρι αναχώρησε για να αναζητήσει το κέικ με κύμινο.

«Να υποθέσω ότι πήγες στο Νιούμπερι, Ντέρεκ;»

«Ναι. Έκανε τόσο τσουχτερό κρύο ώστε δεν περίμενα τους τελευταίους δύο αγώνες. Η μέρα πήγε στραφί. Η φοραδίτσα του Χάρρι δεν άξιζε απολύτως τίποτα».

«Κι εμένα έτσι μου φάνηκε. Η Σουανχίλντα;»

«Ήρθε τέταρτη». Ο Λάσκομπ σηκώθηκε. «Πάω να δω τι γίνεται με το δωμάτιό μου».

Διέσχισε το σαλόνι κι έφτασε στη ρεσεψιόν. Προχωρούσε παρατηρώντας τραπέζια και πελάτες. Απίστευτο πόσοι άνθρωποι έπαιρναν το τσάι τους εκεί. Σχεδόν σαν τον παλιό καιρό. Μετά τον πόλεμο το τσάι ως γεύμα είχε βγει από τη μόδα. Προφανώς όχι στο Μπέρτραμ, όμως. Μα ποιοι ήταν όλοι αυτοί; Δύο κληρικοί και ο ηγούμενος του Τσίσλαχαμπτον. Ναι, άλλο ένα ζευγάρι γκέτες σε μια γωνία, ένας επίσκοπος, το δίχως άλλο! Οι απλοί διάκονοι σπάνιζαν. Πρέπει να είσαι τουλάχιστον εφημέριος για να μπορείς να μείνεις στο Μπέρτραμ, σκέφτηκε. Οι απλοί στρατιώτες του κλήρου, πάντως, δεν μπορούσαν, οι έρημοι. Όσον αφορά αυτό, ο Λάσκομπ αναρωτιόταν πώς στον άνεμο τα κατάφερναν άνθρωποι σαν τη γηραιά Σελίνα Χέιζι. Δεν είχε παρά μια-δύο δεκάρες τον χρόνο για να απολαύσει. Έπειτα ήταν η γηραιά λαίδη Μπέρι, η κυρία Πόσελθγουεϊτ από το Σόμερσετ, η Σίμπιλ Κερ – όλες απένταρες.

Όσο ακόμα το σκεφτόταν αυτό, έφτασε στη ρεσεψιόν όπου τον χαιρέτησε ευχάριστα η δεσποινίς Γκόριντζ, η ρεσεψιονίστ. Η δεσποινίς Γκόριντζ ήταν παλιά φίλη. Ήξερε τους πελάτες έναν-έναν και, όπως οι βασιλείς, δεν ξεχνούσε ποτέ πρόσωπα. Η εμφάνισή της ήταν παλιακή, μα καθωσπρέπει. Πεταχτά κιτρινωπά μαλλιά (κάτι που πρόδιδε ένα παλιομοδίτικο ψαλίδι για μπουκλες), μαύρο μεταξωτό φόρεμα, ψηλό στήθος πάνω στο οποίο αναπαυόταν ένα μεγάλο χρυσαφένιο μενταγιόν και μια πόρπη με καμέο.

«Στο 14», είπε η δεσποινίς Γκόριντζ, «Νομίζω πως και την προηγούμενη φορά το δεκατέσσερα είχατε, συνταγματάρχα Λάσκομπ, και σας άρεσε. Είναι ήσυχο».

«Δεν μπορώ να καταλάβω πώς καταφέρνετε πάντα να τα θυμάστε αυτά τα πράγματα, δεσποινίς Γκόριντζ.

«Θέλουμε να νιώθουν άνετα οι παλιοί μας φίλοι».

«Όποτε έρχομαι εδώ, γυρίζω πολύ πίσω. Είναι σαν να μην έχει αλλάξει τίποτα».

Διέκοψε όταν ο κύριος Χάμφρις βγήκε από ένα εσωτερικό άβατο για να τον χαιρετήσει.

Οι αμύητοι συχνά θεωρούσαν ότι ο κύριος Χάμφρις ήταν ο ίδιος ο κύριος Μπέρτραμ. Το ποιος ήταν ο πραγματικός κύριος Μπέρτραμ, ή ακόμα ακόμα αν είχε *υπάρξει* ποτέ κύριος Μπέρτραμ είχε καθεί πια στην αχλύ του χρόνου. Το ξενοδοχείο υπήρχε από το 1840 περίπου, αλλά κανείς δεν είχε ενδιαφερθεί να εντοπίσει την ιστορία του. Απλώς υπήρχε, στιβαρό, πραγματικό. Όταν τον αποκαλούσαν κύριο Μπέρτραμ, ο κύριος Χάμφρις δε διόρθωνε ποτέ το σφάλμα. Αν ήθελαν να είναι ο κύριος Μπέρτραμ, θα ήταν ο κύριος Μπέρτραμ. Ο συνταγματάρχης Λάσκομπ ήξερε το όνομά του, αν και δε γνώριζε αν ο Χάμφρις ήταν ο διευθυντής ή ο ιδιοκτήτης. Πίστευε μάλλον το τελευταίο.

Ο κύριος Χάμφρις ήταν ένας άνδρας γύρω στα πενήντα. Είχε πολύ καλούς τρόπους και παρουσιαστικό άξιο υφυπουργού. Μπορούσε να γίνει οτιδήποτε για οποιονδήποτε ανά πάσα στιγμή. Μπορούσε να μιλήσει για ιπποδρομίες, κρίκετ και εξωτερική πολιτική, να πει ιστορίες βασιλέων, να δώσει πληροφορίες για την Έκθεση Αυτοκίνησης, να συστήσει τα πιο ενδιαφέροντα θεατρικά που ανέβαιναν την εκάστοτε χρονιά, αλλά και τα μέρη που πραγματικά έπρεπε να δει ένας Αμερικανός όσο σύντομη κι αν ήταν η διαμονή του στην Αγγλία. Είχε έγκυρες πληροφορίες για το πού μπορούσαν να δειπνήσουν άτομα κάθε εισοδήματος και γούστου. Βέβαια, δεν ήταν διαθέσιμος παντού και πάντα. Δεν τον έβρισκαν όλοι διαρκώς. Η δεσποινίς Γκόριντζ έπαιζε στα δάχτυλα τα ίδια δεδομένα και ήταν σε θέση να τα μεταφέρει αποτελεσματικά. Ο κύριος Χάμφρις έκανε μια φευγαλέα εμφάνιση στον ορίζοντα, όπως ο ήλιος, και κολάκευε κάποιον με την προσωπική προσοχή του.

Αυτή τη φορά αποδέκτης μιας τέτοιας τιμής ήταν ο συνταγματάρχης Λάσκομπ. Οι δύο άνδρες αντάλλαξαν κοινοτοπίες σχετικά με τις ιπποδρομίες, μα τον συνταγματάρχη Λάσκομπ τον είχε απορροφήσει το πρόβλημά του. Και είχε μπροστά του τον άνθρωπο που μπορούσε να του δώσει την απάντηση.

«Δε μου λες, Χάμφρις, πώς καταφέρνουν να μένουν εδώ όλες αυτές οι αξιαγάπτες ηλικιωμένες;»

«Σας κάνει εντύπωση;» Στον κύριο Χάμφρις φάνηκε αστείο. «Κοιτάξτε, η απάντηση είναι απλή. Θα τους ήταν αδύνατο οικονομικά. Εκτός κι αν—»

Έκανε μια παύση.

«Εκτός κι αν τους κάνετε ειδική τιμή; Αυτό είναι;»

«Περίπου. Συνήθως δεν ξέρουν ότι είναι ειδική τιμή, ή ακόμα κι αν το καταλαβαίνουν, πιστεύουν ότι συμβαίνει επειδή είναι παλιές πελάτισσες».

«Και δεν είναι μόνο αυτό;»

«Κοιτάξτε, συνταγματάρχα Λάσκομπ. Έχω να διευθύνω ένα ξενοδοχείο. Πραγματικά, δεν έχω τη δυνατότητα να χάνω χρήματα».

«Μα πώς αποφέρει αυτό;»

«Είναι θέμα ατμόσφαιρας... Οι ξένοι που έρχονται σε αυτή τη χώρα (οι Αμερικανοί, συγκεκριμένα, επειδή εκείνοι είναι που έχουν τα χρήματα) έχουν τις δικές τους, μάλλον περίεργες ιδέες γύρω από την Αγγλία. Όπως καταλαβαίνετε, δεν εννοώ πάμπλουτους επιχειρηματίες που περνοδιαβαίνουν τον Ατλαντικό. Εκείνοι συνήθως πηγαίνουν στο Σαβόι ή στο Ντόρτσεστερ. Θέλουν σύγχρονη διακόσμηση, αμερικανικό φαγητό, όλα όσα θα τους κάνουν να νιώσουν σαν στο σπίτι τους. Είναι, όμως, πολλοί εκείνοι που σπάνια βγαίνουν στο εξωτερικό και περιμένουν ότι αυτή η χώρα είναι... τι να πω, δε θα πάω ως τον Ντίκενς, μα έχουν διαβάσει Χένρι Τζέιμς και το *Κράνφορντ*^{*}, και δε θέλουν να βρουν μια χώρα ίδια κι απαράλλακτη με τη δική τους! Έτσι γυρίζουν στο σπίτι τους και λένε: “Έμεινα σε ένα υπέροχο μέρος στο Λονδίνο, το λένε Ξενοδοχείο Μπέρτραμ. Σαν να γυρίζεις εκατό χρόνια πίσω. Είναι παλιά Αγγλία! Δε φαντάζεσαι τι κόσμος μένει εκεί! Δε θα τους

* Μυθιστόρημα της Ελίζαμπεθ Γκασκελ, που πρωτοδημοσιεύτηκε σε οκτώ συνέχειες από το 1851 ως το 1853 στο περιοδικό *Household Worlds*, που εξέδιδε ο Τσαρλς Ντίκενς. [Σ.τ.Μ.]

συναντούσες πουθενά αλλού. Υπέροχες ηλικιωμένες δούκισσες. Σερβίζουν τα πιάτα της παλιάς αγγλικής κουζίνας, κι έχουν μια εκπληκτική κρεατόπιτα! Δεν έχεις ξαναφάει τέτοιο πράγμα· άσε το μοσχαρίσιο ψαρονέφρι και την αρνίσια νεφραριά, το παλιομοδίτικο αγγλικό τσάι και το υπέροχο αγγλικό πρωινό. Και μαζί όλα τα συνηθισμένα, φυσικά. Είναι απίστευτα άνετο. Και ζεστό. Ανάβουν φωτιά σε τεράστια τζάκια”».

Ο κύριος Χάμφρις σταμάτησε την αναπαράστασή του κι επέτρεψε στον εαυτό του κάτι που έμοιαζε σχεδόν με χαμόγελο.

«Κατάλαβα», απάντησε σκεπτικός ο Λάσκομπ. «Άρα αυτοί οι άνθρωποι, ξεπεσμένοι αριστοκράτες, φτωχά μέλη από παλιά τζάκια της περιοχής, μοιάζουν λίγο με σκηνικό;»

Ο κύριος Χάμφρις κούνησε το κεφάλι συμφωνώντας.

«Πραγματικά, απορώ γιατί δεν το έχει σκεφτεί κανείς άλλος. Εγώ, φυσικά, βρήκα το Μπέρτραμ έτοιμο ήδη, κατά κάποιον τρόπο. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν μια μάλλον ακριβή διακόσμηση. Όλοι όσοι έρχονται εδώ πιστεύουν ότι πρόκειται για κάτι που ανακάλυψαν οι ίδιοι, ότι δεν το ξέρει κανείς άλλος».

«Φαντάζομαι», είπε ο Λάσκομπ, «ότι η ανακαίνιση ήταν πολύ ακριβή, σωστά;»

«Ναι, βέβαια. Το ξενοδοχείο πρέπει να *μοιάζει* εδουαρδιανό, μα πρέπει και να έχει τις σύγχρονες ανέσεις που θεωρούμε δεδομένες στις μέρες μας. Οι αγαπητές ηλικιωμένες μας –αν μου επιτρέψετε να τις αποκαλώ έτσι– πρέπει να νιώθουν ότι δεν έχει αλλάξει τίποτα από τις αρχές του αιώνα, και οι πελάτες που έρχονται από μακριά πρέπει να νιώθουν ότι περιτριγυρίζονται από κομμάτια εποχής και μαζί διαθέτουν όλα όσα έχουν συνηθίσει στο σπίτι τους, αυτά χωρίς τα οποία δεν μπορούν να ζήσουν!»

«Πρέπει να είναι λίγο δύσκολο καμιά φορά», σχολίασε ο Λάσκομπ.

«Όχι πάρα πολύ. Πάρτε, για παράδειγμα, την κεντρική θέρμανση. Οι Αμερικανοί ζητούν –χρειάζονται, θα έλεγα– τουλάχιστον δέκα βαθμούς περισσότερο από τους Άγγλους. Και έτσι, έχουμε δύο

διαφορετικά είδη δωματίου. Στα μεν βάζουμε τους Άγγλους, στα δε τους Αμερικανούς. Όλα τα δωμάτια φαίνονται ίδια, μα έχουν πολλές διαφορές – ηλεκτρικό ξυράφι, ντους και μπανιέρα σε κάποια μπάνια· κι αν κάποιος θέλει αμερικανικό πρωινό, το έχει, δημητριακά, κρύο χυμό πορτοκάλι και όλα αυτά· ή αν προτιμά μπορεί να φάει το αγγλικό πρωινό».

«Αυγά με μπέικον;»

«Όπως τα λέτε, όμως υπάρχουν και πολλά ακόμα αν θέλετε. Ρέγγα, νεφρά με μπέικον, κρύα αγγιόρνια, ζαμπόν από το Γιορκ. Μαρμελαδα από την Οξφόρδη».

«Πρέπει να τα θυμηθώ όλα αυτά αύριο το πρωί. Στο σπίτι μου δε βρίσκω πια τέτοια πράγματα».

Ο Χάμφρις χαμογέλασε.

«Οι περισσότεροι κύριοι ζητούν μόνο αυγά με μπέικον. Δεν... πώς να το πω... δεν είναι σε θέση να σκεφτούν πόσα πράγματα υπήρχαν».

«Ναι, ναι... Θυμάμαι πως, όταν ήμουν μικρός, ο μπουφές στέναζε κάτω από τα ζεστά πιάτα. Ναι, ζούσαμε με πολυτέλεια».

«Εμείς προσπαθούμε να δίνουμε στους πελάτες μας ό,τι χρειαστούν».

«Όπως, για παράδειγμα, κέικ με κύμινο και μάφιν, ναι, κατάλαβα. Στον καθένα κατά τις ανάγκες του, κατάλαβα... Πολύ μαρξιστικό».

«Πώς είπατε;»

«Μια σκέψη έκανα, Χάμφρις. Τα άκρα συναντιούνται».

Ο συνταγματάρχης Λάσκομπ γύρισε να φύγει παίρνοντας το κλειδί που του έδινε η δεσποινίς Γκόρνιτζ. Ένας αχθοφόρος πετάχτηκε πάνω και τον οδήγησε ως το ασανσέρ. Καθώς περνούσε, ο Λάσκομπ είδε ότι η λαίδη Σελίνα Χέιζι είχε καθίσει κοντά στη φίλη της, την Τζέιν... κάτι.

Γεννήθηκα για να ζω επικίνδυνα.

Όταν η μις Μαρπλ καταφτάνει στο Λονδίνο για διακοπές, βρίσκει ό,τι αναζητούσε στο γραφικό Ξενοδοχείο Μπέρτραμ: παραδοσιακή διακόσμηση, άψογο σέρβις, αλλά και μια αίσθηση κινδύνου να πλανάται πίσω από την περιποιημένη όψη του. Όμως ούτε ο δικός της νους δε θα μπορούσε να φανταστεί τα βίαια γεγονότα που θα ακολουθήσουν όταν ένας εκκεντρικός πελάτης φτάνει στο αεροδρόμιο τη λάθος μέρα...

α. ΔΕΣΣΑΛΗ
C-RISTIE

2 ΔΙΣΚΕΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 23846

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ